Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: TANKER I ANLEDNING AF FRØKEN SOPHIA DORTHEA V. HOLSTEIN'S DØDSFALD (1768)

Citation: Ewald, Johannes: ”TANKER I ANLEDNING AF FRØKEN SOPHIA DORTHEA V. HOLSTEIN'S DØDSFALD (1768)”, i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 125. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ewald03val-shoot-workid64623.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

TANKER I ANLEDNING AF FRØKEN SOPHIA DORTHEA V. HOLSTEIN'S DØDSFALD (1768)

DEN Aand, for hvilken Dødelige blegne,
Mord-Engelen stoed over Cimbrers Egne -
Teutonen skialv - og Odins stolte Sønner,
Fornedrede der Helte-Sprog til Bønner -
Tie tusinde laae ved Machaons Fod -
Faae vilde viise - ingen havde Mod. -
Skioldungen selv fandt ingen Smag i Ære,
Hvortil han intet Vidne kunde være, -
I gyldne Kiæder hang den Riges Hierte
Og Slaverie var alt hvad han begierte -
Den Kiælne frygtede den kolde Jord. -
Og Frækhed skialv, thi Gud kan holde Ord. -
Det andet Tross, een Sværm af halve Siæle,
Som skilles kuns fra Fæe ved Gang og Mæle,
Krøb sagte bort, - i Haab at Kiæmpens Øye,
Saa skarpt det var, ey mærkte dem saa nøye -
Han saae dem, men udstrakte ey sit Sværd
Af alle dem var ingen Døden værd. -
Da saae jeg Dydens Billede fremtræde -
I Øyet spilled Majestætisk Glæde -
Ey kied af Livet, men til Døden færdig. -
Til Throner og til Herrens Alter værdig
Usminket yndig og usminket from,
Var den Heltinde, som jeg synger om. -
Men ach! - min Sang! - det matte Hierte stræber,
At trænge sig til uopladte Læber -
Lad Taarer skildre! - dybe Suk skal sige,
At knap Naturen kiendte Hendes Liige -
Men Øye tael, hvad Sorg min Pen forbød. -
Siig Himmelen! - Siig! - ach! at Hun er død.
Men du Tyran, ubøyelig ved Taarer,
Som slaaer kuns hvor du mange Hierter saarer,
Og du Barbar, som graadig til dig river 126
De Dydige, som Himmelen os giver,
- Siig Grunden til dit Valg! - Og hvi din Lyst
Kuns mættedes ved Blod af Hendes Bryst.
De Viise spurgte jeg, og dem, som Jorden,
Har sadt til Regler for det Heeles Orden:
Hvad Led det var i Verdens store Kiæde
Som knytter Graad umiddelbar med Glæde? -
Og hvi det kommer at hos Mennesker
Det Gode til det Onde Aarsag er? -
En gammel Harpax lever sig til Plage,
En Dydig døer i sine beste Dage. -
En Tidsel groer, - en deylig Rose falder. -
Fortred og Laster krones kuns med Alder. -
Siig du, som veedst, at alt sin Aarsag har,
Om Laster sundt; om Dyd forgiftet var?
Men Skiæbnens Børn, I Zenons viise Daarer
Opblæste smaae, som nægte Jorden Taarer,
Og os til Trøst kuns denne Sætning lære:
Nu er det saa, og saadan skal det være! -
Hvem skrev den Dom, og hvilken Moders Haand

Har knyttet sligt et ulyksaligt Baand?
Men siig Socrat, hvad Løn kan Dyden vente?
Er Suk og Taarer det, som den fortiente?
Tyrannen elsker Slaven som adlyder. -
Hvor var da den, som bød og straffer Dyder?
Men Mørke taler, Lov og Evighed,
Er al den Trøst, det Intet, som I veed! -
Da steeg min Siæl; høyt bag Naturens Skranke,
Blandt Evigheder svimlede min Tanke. -
Og hvor man giennem Natten glimter Straaler
Et uskabt Lys, som Cherub neppe taaler;
Der søgte min forvovne Siel at see,
De Baand, som sammenknytter Tingene. -
Forvirret trængte mit forgrædte Øye,
Igiennem mørke Virvler til den Høye. -
Her laae de Rulder, hvori Almagt skriver;
Den store Bog, som uforandret bliver. -
Jeg saae at Verdner flyede for de Bud
Som tordnede fra Bogen og fra Gud. - 127
Da var det, hellig Skræk betog mit Hierte
Jeg skialv. - Forvovne, siig, hvad du begierte!
Hvo var den Orm som dristig torde krybe,
Op til det Høye og besee det Dybe?
Alviisdom talte. - Almagt svarte Ja. -
Hvi taler Støv? - hvi svarer Ormen da. -
See og fortæl! - men Glædes Taarer rinde -
Jeg saae! - mit Øye kiendte min Heltinde -
Som Orion! - men tier matte Toner, -
Hun var- Hun stod, som Brud hos sin Forsoner;
Tie matte Graad! - thi heele Himlen leer: -
Og vor Heltinde græder aldrig meer. -

128